

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 51/97

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 1999 zloženom z predsedu JUDr. Tibora Šafárika a sudcov JUDr. Viery Mrázovej a JUDr. Richarda Rapanta v konaní o prijatom podnete Istrochemu, a.s., Bratislava, Nobelova 34, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Advokátska kancelária, Bratislava, Legionárska 4, vo veci porušenia jeho ústavného práva plniť len povinnosti uložené na základe zákona upraveného v čl. 13. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 4 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd uložením poriadkovej pokuty podľa § 200i ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov uznesením Mestského súdu v Bratislave (teraz Krajského súdu v Bratislave) sp. zn. 20 Cob 365/96 z 25. júla 1996 takto

r o z h o d o l :

1. Mestský súd v Bratislave (teraz Krajský súd v Bratislave) uznesením sp. zn. 20 Cob 365/96 z 25. júla 1996 **p o r u š i l** ústavné právo Istrochemu, a.s., Bratislava, Nobelova 34, plniť len povinnosti uložené na základe zákona upravené v čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 4 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd tým, že mu uložil povinnosť zaplatiť poriadkovú pokutu v konaní o obchodných veciach podľa § 200i

Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1994 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok.

2. Vo zvyšnej časti podnetu *n e v y h o v u j e*.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podnetom doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) domáhal sa Istrochem, a.s., Bratislava, Nobelova 34, zastúpený advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Advokátska kancelária, Bratislava, Legionárska 4 (ďalej len „navrhovateľ“), začatia konania pred týmto súdom. V podnete uviedol, že podľa jeho názoru bolo porušené jeho ústavné právo upravené v čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež v čl. 4 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej len „Listina základných práv a slobôd“).

K porušeniu tohto ústavného práva, ako vyplýva z petitu, došlo rozhodnutím Mestského súdu v Bratislave (teraz Krajský súd v Bratislave - ďalej len toto označenie), a to uznesením sp. zn. 20 Cob 365/96 z 25. júla 1996. Týmto rozhodnutím bolo zmenené uznesenie Obvodného súdu Bratislava III (teraz Okresný súd Bratislava III - ďalej len toto označenie) sp. zn. Rob 1533/95 z 19. septembra 1995 tak, že poriadková pokuta mu bola právoplatne uložená vo výške 5.000,- Sk (a nie vo výške 10.000,- Sk, ako rozhodol prvostupňový súd). Podľa názoru navrhovateľa však odvolací súd rozhodoval o jej uložení „v čase, keď § 200i ods. 5 O.s.p. už nebol súčasťou platného právneho poriadku Slovenskej republiky“. Žiadal vydať nález o tom, že „vyššie uvedeným rozhodnutím Mestského súdu v Bratislave bolo porušené právo navrhovateľa zaručené v Čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky a v Čl. 4 Listiny základných práv a slobôd“ a „napadnuté rozhodnutie zrušiť“.

Ústavný súd zistil, že podnet doručený navrhovateľom spĺňal všetky náležitosti predpísané zákonom č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 293/1995 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z.z.“) a prijal ho na konanie.

Podľa § 29 ods. 5 zákona č. 38/1993 Z.z. bol podnet odoslaný na vyjadrenie Krajskému súdu v Bratislave. Tento v ňom prostredníctvom svojej predsedníčky uviedol, že navrhovateľovi „treba dať za pravdu“, ak „namieta, že bývalý Mestský súd v Bratislave rozhodoval o poriadkovej pokute v čase, keď ustanovenie § 200i ods. 5 O.s.p. nebolo už súčasťou platného právneho poriadku“. Krajský súd v Bratislave však súčasne poukázal na to, že „napriek osobitnému ustanoveniu § 200i ods. 5 O.s.p. platnému v čase od 1. apríla 1994 do 30. novembra 1995 pokuta za nesplnenie povinnosti nestratila charakter pokuty poriadkovej, len rozšírila okruh povinností uložených účastníkom konania. Takto potom možno mať za to, že ak výška poriadkovej pokuty neprekročila sumu stanovenú v § 53 ods. 1 O.s.p. (5.000,- Sk), a ak ju môže podľa § 53 ods. 2 predseda senátu dodatočne odpustiť, možno dosiahnuť nápravu pred všeobecným súdom a porušenie práva by tým mohlo byť odstránené“. Z tohto dôvodu Krajský súd v Bratislave navrhol, aby ústavný súd podnet navrhovateľa zamietol. Na ústnom pojednávaní ústavného súdu v predmetnej veci netrval.

V písomnom stanovisku navrhovateľ k vyjadreniu Krajského súdu v Bratislave uviedol, že s uspokojením prijal skutočnosť, že aj predsedníčka Krajského súdu v Bratislave posudzuje „inkriminované rozhodnutie ňou riadeného súdu ako nezákonné“. Nesúhlasil však s jej názorom, že „nápravu porušenia ústavného práva možno dosiahnuť v konaní pred všeobecným súdom“, a ak, tak „iba v teoretickej rovine“, pretože „skúsenosti v predmetnej veci oprávňujú navrhovateľa vysloviť tvrdenie, že pred všeobecným súdom sa v tomto prípade nápravy nezákonného stavu domôcť nemožno“. Argumentoval tým, že o odpustenie tejto poriadkovej pokuty požiadal Okresný súd Bratislava III listom z 10. októbra 1996 zn. OPS/3443/96 s odôvodnením, že odvolací súd zmenil výšku poriadkovej pokuty uloženú v konaní

o obchodných veciach podľa ustanovenia § 200i ods. 5 O.s.p. s výslovným odvolaním sa v uznesení na toto ustanovenie, hoci ono v čase rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo už súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Okresný súd Bratislava III na túto žiadosť navrhovateľa nereagoval, a to ani jej zamietnutím, ale vydal uznesenie o výkon rozhodnutia sp. zn. Eb 34/97 z 27. januára 1997, v ktorom nariadil „na základe právoplatného uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.9.1995 sp. zn. Rob 1533/95 uspokojenie pohľadávky oprávneného vo výške 5.000,- Sk odpísaním z účtu povinného“.

Navrhovateľ navyše uviedol, že na odpustenie uloženej poriadkovej pokuty nie je právny nárok, „je len vecou dobrej vôle predsedu senátu, ktorá v tomto prípade zjavne chýba“. Domnieval sa, že k porušeniu jeho ústavného práva došlo už „samotným rozhodnutím o uložení poriadkovej pokuty, pričom nie je rozhodujúce (z hľadiska posúdenia otázky, či právo porušené bolo alebo nie), či poriadková pokuta bola zaplatená, či už dobrovoľne alebo jej zaplatenie bolo v exekučnom konaní vynútené“.

Odvolávajúci sa na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 26/94 z 10. mája 1995 bolo možné podľa navrhovateľa konštatovať, že „okrem práva zaručeného v čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, bolo konaním Krajského súdu v Bratislave porušené tiež právo navrhovateľa na súdnu alebo inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd“. V tomto smere však návrh na rozhodnutie ústavného súdu uvedený v pôvodnom podnete nežiadal rozšíriť, preto ho ani neodôvodnil. S ohľadom na túto skutočnosť a tiež na to, že podnet bol prijatý na konanie pred ústavným súdom len v rozsahu pôvodného návrhu na rozhodnutie a s ním súvisiaceho odôvodnenia i priložených dôkazov a vyjadrenie Krajského súdu v Bratislave smerovalo tiež len k námietkam uvedeným v pôvodnom podnete, ústavný súd sa porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nezaoberal.

Navrhovateľ písomne oznámil ústavnému súdu, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd posúdiac namietané porušenie ustanovenia čl. 13 ods. 1 ústavy a čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd s ohľadom na odôvodnenie, ktoré obsahoval podnet navrhovateľa, konštatoval, že sa na ústavnom súde domáhal poskytnutia ochrany pred uložením mu takej povinnosti, ktorú zákon, v čase keď bolo o tejto povinnosti právoplatne rozhodnuté, už neupravoval.

Ustanovenie čl. 13 ods. 1 ústavy (zhodne tiež ustanovenie čl. 4 Listiny základných práv a slobôd - ďalej preto len spoločné označenie pre obe ustanovenia „čl. 13 ods. 1 ústavy“) upravuje ústavný princíp ochrany fyzických i právnických osôb pred štátnou mocou, ktorej záujmy sú vynútitel'né štátnym mechanizmom, t.j. najmä štátnymi orgánmi, medzi ktoré patria aj všeobecné súdy.

Uskutočňovanie záujmov štátnej moci sa prejavuje najmä ukladaním povinností spomínaným subjektom, a preto ústava v citovanom ustanovení upravuje rámec tejto ochrany tým, že ustanovuje povinnosti ukladať len - po prvé na základe zákona (t.j. nie všeobecne záväzným predpisom nižšej právnej sily), po druhé v jeho medziach a po tretie pri zachovaní základných práv a slobôd. Jednotlivé zložky princípu ochrany fyzických i právnických osôb proti štátnej moci nepôsobia kumulatívne, ale každá samostatne, čo znamená, že nedostatok hoci len jednej z nich je porušením tohto princípu. Navrhovateľ vo svojom podnete namietal, že **povinnosť zaplatiť poriadkovú pokutu**, ktorú mu svojim právoplatným rozhodnutím uložil odvolací súd (hoci v zníženej sume), nebola v čase jeho vydania (25. júla 1995) predmetom právnej úpravy zákona, podľa ktorého súd o uložení tejto povinnosti rozhodoval.

Navrhovateľ v podnete túto skutočnosť preukázal a Krajský súd v Bratislave vo svojom vyjadrení k podnetu navrhovateľa s jeho právnym názorom súhlasil.

Ústavný súd po posúdení skutkového a právneho stavu veci dospel k záveru, že pri uložení povinnosti navrhovateľovi zaplatiť poriadkovú pokutu podľa § 200i ods. 5 O.s.p. rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave 20 Cob 365/96 z 25. júla 1996 došlo k porušeniu princípu ochrany právnickej osoby pred ukladaním povinností inak ako na základe zákona, a tým aj k porušeniu jeho základného práva z neho vyplývajúceho, a to práva plniť len tie povinnosti, ktoré sú mu na základe zákona ukladané (§ 13 ods. 1 veta pred čiarkou ústavy).

Dôvody, ktoré ústavný súd viedli k tomuto záveru, spočívajú najmä v tom, že všeobecný súd o uložení právnej povinnosti môže rozhodnúť len na základe platného a účinného zákona v čase rozhodovania, ak prechodné ustanovenia tohto zákona neustanovujú, že na konkrétne vzťahy, ktoré vznikli pred jeho účinnosťou, treba uplatňovať ustanovenia zákona predchádzajúceho (ním novelizovaného). V čase rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III sp. zn. Rob 1533/95 z 19. septembra 1995 o uložení povinnosti zaplatiť poriadkovú pokutu navrhovateľovi vo výške 10.000,- Sk podľa § 200i ods. 5 O.s.p. bolo toto ustanovenie platné a účinné. Išlo o ustanovenie, ktoré upravovalo ukládanie pokút len v konaní o obchodných veciach, ako vyplýva z označenia šiestej hlavy Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1994 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok (ďalej len „zákon č. 46/1994 Z.z.“). V tom čase bolo rovnako platné a účinné ustanovenie § 53 upravujúce poriadkové opatrenia všeobecného súdu, medziiným aj ukládanie poriadkovej pokuty do výšky 5.000,- Sk, prípadne do výšky 10.000,- Sk. Toto ustanovenie bolo (a dosiaľ je) upravené v prvej časti O.s.p. označenej „Všeobecné ustanovenia“, a to vo štvrtej hlave označenej názvom „Úkony súdu a účastníkov“. Z toho jednoznačne vyplýva, že ustanovenie § 53 ods. 1 O.s.p. malo aj v čase platného a účinného zákona č. 46/1994 Z.z. (ktorý upravil ukládanie poriadkových pokút v konaní o obchodných veciach osobitným ustanovením § 200i ods. 5 O.s.p.) charakter všeobecného ustanovenia a vzťahovalo sa **na konania vo všetkých veciach pred** všeobecným súdom **s výnimkou konania v obchodných veciach**, ktoré upravovalo osobitné ustanovenie § 200i ods. 5 O.s.p. v znení citovaného zákona.

Uložiť povinnosť v konkrétnom konaní (v danom prípade zaplatiť pokutu v konaní o obchodných veciach), a to právoplatným rozhodnutím o nej, možno len vtedy, ak právna norma obsiahnutá v zákone takúto povinnosť upravuje. Ak medzi konaním všeobecného súdu prvého stupňa, ktorý postupoval podľa platného a účinného zákona obsahujúceho túto osobitnú právnu normu (Okresný súd Bratislava III uznesenie sp. zn. Rob 1533/95 z 19. septembra 1995), došlo k zmene právnej normy, príp. k jej vypusteniu celkom (v danom prípade ustanovenia § 200i ods. 5 O.s.p.), nie je možné podľa pôvodného znenia tejto právnej normy postupovať (ak prechodné ustanovenia novelizujúceho zákona neustanovujú inak). Takýmto postupom súdu by bolo rozhodnutie vydané bez právneho podkladu, t.j. povinnosť by bola uložená bez toho, aby existoval zákon, ktorý by jej uloženie v niektorej zo svojich právnych noriem vôbec upravoval.

S ohľadom na uvedené nemožno teda súhlasiť s názorom Krajského súdu v Bratislave, že uloženie pokuty možno posudzovať podľa všeobecného ustanovenia § 53 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd v rozhodnutí sp. zn. 20 Cob 365/96 z 25. júla 1996 o zmene uznesenia prvostupňového súdu jednoznačne konštatoval, že „v danom prípade sa jednoznačne jedná o spor z právnych vzťahov medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti, na rozhodnutie vo veci sa vzťahujú ustanovenia **vtedy** platného O.s.p. o konaní vo veciach obchodných“. Toto rozhodnutie nemožno dodatočne „opraviť“ právnym názorom toho istého súdu, a to ani vo vzťahu k možnému dodatočnému odpusteniu uloženej poriadkovej pokuty, čím by bolo, podľa názoru Krajského súdu v Bratislave, „možno dosiahnuť nápravu v konaní pred všeobecným súdom a porušenie práva by tým bolo odstránené“.

Ak všeobecný súd uložil v právoplatnom rozhodnutí povinnosť zaplatiť poriadkovú pokutu účastníkovi v konaní o obchodných veciach v čase, keď žiadna právna norma O.s.p. takúto povinnosť neupravovala, nemožno sa už ochrany tohto ústavného práva (plniť povinnosti uložené len na základe zákona vyplývajúceho z princípu ochrany povinného subjektu proti štátu - čl. 13 ods. 1 ústavy) účinným spôsobom domôcť pred všeobecným súdom, ktorý mu sám túto povinnosť uložil.

Je tomu tak najmä preto, že ustanovenie § 53 ods. 2 O.s.p., ktoré pre dodatočné odpustenie pokút platilo, a to aj v čase osobitnej právnej normy o ukladaní pokút v konaní o obchodných veciach (§ 200i O.s.p. v znení zákona č. 46/1994 Z.z. neobsahoval osobitnú právnu normu o odpustení týchto pokút), predpokladá, že poriadková pokuta bola uložená v súlade s právnou normou, a nie v rozpore s ňou. Vyplýva to aj zo znenia citovaného ustanovenia O.s.p. „...dodatočne, a to i po skončení konania odpustiť...“. Inými slovami, odpustiť možno len tú poriadkovú pokutu, ktorá bola uložená lege artis a navyiac odpustiť ju možno len z dôvodov upravených v zákone (O.s.p.).

Podľa § 53 ods. 2 vety za bodkočiarkou predseda senátu tak môže urobiť len, „ak to odôvodňuje neskoršie správanie sa toho, komu bola uložená“. V tomto prípade je zákonný dôvod zo strany navrhovateľa nesplniteľný, lebo je absurdné, aby akýmkoľvek správaním napomáhal v konaní súdu, ktorý mu uložil povinnosť nevyplývajúcu pre neho zo žiadnej právnej normy. Zrejme z tohto dôvodu Okresný súd Bratislava III nereagoval na žiadosť navrhovateľa o odpustenie poriadkovej pokuty uvedenej v liste zn. OPS/3443/96 z 10.10.1996. Navyiac odpustiť nemožno tú právnu povinnosť, ktorá je uložená len na základe rozhodnutia všeobecného súdu bez toho, aby ju ustanovovala právna norma, aj keď sa na túto právnu normu súd vo svojom rozhodnutí odvoláva, avšak ona v čase rozhodnutia všeobecného súdu nie je už platná a účinná. Takto uložená povinnosť je uložená v rozpore s čl. 13 ods. 1 prvej časti vety, podľa ktorého „povinnosti možno ukladať len na základe zákona...“.

Ak teda zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 232/1995 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky súdny poriadok, zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) a zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 232/1995 Z.z.“) v Čl. I bode 42. nahradil celé pôvodné ustanovenie § 200i ods. 1 až 6 novým znením (a obsah pôvodného ustanovenia § 200i v žiadnej inej právnej norme O.s.p. neupravil), nebolo možné v čase jeho účinnosti, t.j. od 1. decembra 1995 uplatňovať pri rozhodovaní o ukladaní poriadkovej pokuty v obchodných veciach, a to ani v konaní

odvolacieho súdu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o uložení poriadkovej pokuty v konaní o obchodných veciach podľa ešte vtedy platného a účinného ustanovenia § 200i ods. 5 O.s.p. K inému postupu v konaní o predmetnej veci ho totiž neoprávňovalo žiadne prechodné ustanovenie zákona č. 232/1995 Z.z., a teda k uloženiu právnej povinnosti navrhovateľovi zaplatiť poriadkovú pokutu hoci v zmenenej výške podľa § 200i ods. 5 O.s.p. v znení zákona č. 46/1994 Z.z. uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 Cob 365/96 z 25. júla 1996 došlo len na základe rozhodnutia tohto všeobecného súdu, a nie na základe zákona.

Tieto závery viedli ústavný súd k vydaniu nálezu, v ktorom konštatuje porušenie princípu upraveného v čl. 13 ods. 1 ústavy, a to ukladania povinností len na základe zákona, ku ktorému došlo citovaným uznesením Krajského súdu v Bratislave, a tým došlo i k porušeniu z tohto princípu vyplývajúceho ústavného práva navrhovateľa plniť len tie povinnosti, ktoré sú mu uložené na základe zákona, a nie inak; napr. len rozhodnutím všeobecného súdu.

2. Ústavný súd nevyhovel podnetu navrhovateľa, pokiaľ v ňom žiadal napadnuté rozhodnutie, t.j. uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 Cob 365/96 z 25. júla 1996, zrušiť.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) má svoje špecifické právomoci, ktoré sa odlišujú od iných orgánov štátnej moci i od všeobecných súdov. Hoci z hľadiska systematiky ústavy je zaradený do súdnej moci (siedma hlava, prvý oddiel ústavy), nepatrí do sústavy všeobecného súdnictva. Len všeobecné súdy v rámci svojej rozhodovacej právomoci o opravných prostriedkoch môžu naprávať porušenie zákonnosti, ku ktorému došlo v konaní pred nimi. Rovnako tak môžu napraviť porušenie ústavnosti, príp. zabrániť ďalšiemu porušovaniu základného práva účastníka konania, ak toto porušenie ústavný súd vysloví vo svojom rozhodnutí o podnete. Ide najmä o urýchlené rozhodnutie súdu v prípade zistenia zbytočných prietahov v konaní, vytyčenie termínu konania, ak súd bezdôvodne nezačal v primeranej lehote konať o doručenom návrhu na začatie konania a pod. V konaní o podnete (jediné konanie pred ústavným súdom na

preskúmanie ústavnosti postupu a rozhodnutí všeobecných súdov) ústavný súd základné právo účastníka konania pred všeobecným súdom iba „nachádza“, ale nemôže ho aj napraviť, pretože takúto právomoc nemá. Podnet na začatie konania pred ústavným súdom (čl. 130 ods. 3 ústavy) nie je ďalším opravným prostriedkom proti rozhodnutiam všeobecných súdov, a preto ani konanie o ňom (apelačné alebo kasačné) nie je žiadnym právnym predpisom upravené. V prípade rozhodovania ústavného súdu o prijatom podnete nemožno s poukázaním na § 31a zákona č. 38/1993 Z.z. použiť ustanovenie o ústavnej sťažnosti, podľa ktorého ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie orgánu štátnej správy alebo územnej samosprávy z dôvodov upravených v § 57 ods. 1 citovaného zákona.

Konanie o doručenej ústavnej sťažnosti sa pred ústavným súdom začne len vtedy, keď o napadnutom právoplatnom rozhodnutí orgánu štátnej správy alebo územnej samosprávy nerozhoduje iný súd, t.j. súd všeobecný, ktorý je predovšetkým oprávnený preskúmať rozhodnutia týchto orgánov. Ústavný súd v týchto prípadoch iba „supluje“ súd a preskúmava „zákonnosť“ právoplatných rozhodnutí, ktorými bolo súčasne porušené základné právo alebo sloboda upravené v ústave. Ústavný súd je teda oprávnený zrušovať len tie rozhodnutia, ktoré vydali orgány taxatívne uvedené v čl. 127 ústavy, ale nie rozhodnutia orgánov iných, a teda ani rozhodnutia všeobecných súdov. Takúto právomoc ústavného súdu nemôže upravovať (rozširovať) zákon o konaní pred ústavným súdom, ktorý navyše pre konanie o prijatom podnete odkazuje len na primerané použitie ustanovení zákona č. 38/1993 Z.z. v konaní o ústavnej sťažnosti. Inými slovami, v konaní o podnete možno použiť len tie ustanovenia citovaného zákona upravujúce konanie o ústavnej sťažnosti, ktoré neodporujú ustanoveniam ústavy o právomoci ústavného súdu (najmä čl. 127 a 130 ods. 3 ústavy), ale aj o právomoci, nezávislosti a samostatnosti rozhodovania všeobecných súdov (najmä čl. 141, 142, 143 a 144 ústavy). Ústavný súd a všeobecné súdy sa v rozhodovacej činnosti vzájomne nenahrádzajú a nie sú vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti. Preto zásah ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecného súdu zrušením rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým bolo porušené základné právo alebo sloboda, by bolo porušením citovaných ustanovení ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 1999

JUDr. Tibor Šafárik
predseda senátu